

UPRAVO SADA

Alma Fides

Ako nastavim, znam: buncat ću. Hulit ću. To je u zakonitosti krvi, u naravi malog jogunastog demona s kojim se poigravam u mašti. Možda dublje. Sjećam se praiskonskog Napasnika. Nudi kruh, zlato, moć. Obilazi ulicama, uvukao se u kuće. Poput krpelja uvlači se pod kožu. Znam što hoće. Ne sviđa mi se što želi. Vreba u sjeni molitve. Ulaguje se tijelu. Umije mrziti. Zapravo, to je sve što zna. A mene misao mrženje boli. Ja bih da se oslobodim i tjeskobe tijela. Da mi se duša jednom jedinom bojom ozvuči.

Prebrzo rastemo. Previše smo sazreli. Sigurni u sebe, u svoje znanje, svoje imanje. Svejedno, riječi su nam prazne. Pozdrav neuvjerljiv. Zaboravili smo razgovarati s djetetom. Zbunjuje nas njegov pogled. Tepamo mu — lakrdijaški, smiješno. Iskrivljujemo i zvuk i smisao riječi u naporu glume. Priželjkujemo nježnost, a bojimo se iskazati ju, jer je stvarno u nama n e m a.

Molitva je — autentična riječ. Vraćena Onomu koji ju je dao. Ima korištenje neba. Odzvuk i ozračje Zemlje i Svemira. Tiha ili glasna, razotkriva stvari. Izbacuje dubine. Visine — ničim izmjerljive — čini dohvatljivima.

Eto, pokušavam Ljubavi izgovoriti riječi ljubavi. Sebe osluhnuti: da me On čuje. U mehaničkom kretanju stvari — u zemlji, kamenu, zraku, vodi — biti poput Njega postojan i nedjeljiv, neopozivo PRISUTAN u prostoru i vremnu, San i Pjesma, nemir Vatre, neugasiva svjetlost dana.

Zato pokušavam prisiliti sebe da samo Njemu govorim, uvjeriti Ga da Mu se povjeravam kao dijete. A bilo bi dobro n e r a s t i. U jednom trenutku povjerenja (to je specifičnost Njegove dobrote) biti mali bog. Mali neugasivi bljesak Njegove providencijalne Igre.

Odmatam klupko brigâ i ne dolazim do kraja. On, kao u čudesnoj bajci, jednim pogledom razbija Gordijski čvor — kušnje i podvale, opsjena i sljepoće. On VIDI. Mene opčarava stvar. I bližnji, ako ne mjerim Njegovim mjerilima. On ČUJE. Ja ne dokučujem ni kolanja vlastite krvi, vlastitom disanju ne osluškujem i ne određujem ritam.

Nj e g o v a je zadnja riječ. Ja je naslućujem kroz užasavanje od smrti. Kroz tjeskobe u očekivanju njezina znaka, s kojim se ne mirim usprkos Obećanju. On jednim pokretom ruke stišava oluju. Ja ni u izdašnoj dobroti Jutra, ni u nametljivosti boja Sunca ne mogu zaboraviti Noć, jer je u nerazmrsivom tkivu bića i duše.

Pokušavam upravo sada nešto izreći. Molitveno, kako On želi. Ali o n o n e š t o nije u meni. Njegovo NEŠTO implicira sve. Bez mjere zamislivo. Dostižno samo Njemu.